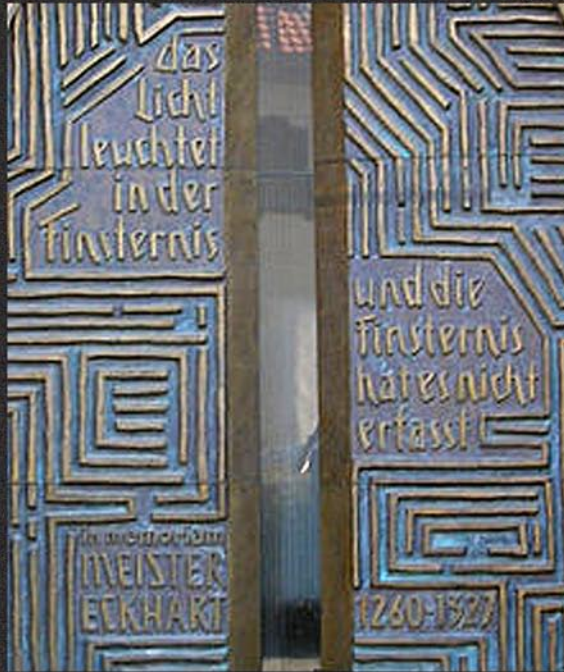

MESTARI ECKHART

ANTAUMUKSESTA

VON DEN ABGESCHIEDENTHEIT

Antaumuksesta

(Von der Abschiedenheit: Meister Eckharts mystische Schriften, Karl Schnabel Verlag, Berlin 1903)

Suomentajan alkusanat

Mestari Eckhart oli 1200- ja 1300-lukujen taitteessa vaikuttanut tunnettu saksalainen dominikaanijohtaja ja Tuomas Akvinolaisen oppituolin myöhempi haltija. Häneltä on jäänyt jälkipolville noin sata saarnaa ja pienehkön kirjan verran kirjoituksia. Kirjoitusten otsikot ovat: Opetuspuheita, Jumalallisuudesta lohdusta, Jalosta miehestä sekä Antaumuksesta, joista viimeksi mainittu on tämän käännöksen kohde.

Basam Books on v. 2009 julkaissut Kai Pihlajamaan suomentamana kirjan nimellä ”Sielun Syvyys”, josta löytyy 30 saarnaa ja kirjoituksista ns. opetuspuheet. Kotisivuiltani voitte lukea 60 kpl jo aikaisemmin kääntämäni saarnaa.

Alla olevan käännöksen otsikko – **Antaumus** – ei kovin hyvin kuvaa sitä, mitä Eckhart käsitteellä tarkoitti. Suomen kielitoimiston mukaan antaumus tarkoittaa intoa, innostusta, eläymystä tai hartautta, jotka yhdistetään tavallisesti ihmisen tunnetiloihin.

Eckhart käyttää sanaa ”**Ab(e)geschiedenheit**”, englantilainen versio sanaa ”detachment”, jotka viittaavat pikemminkin jostakin irrottautumiseen kuin johonkin kiinnittymiseen. Jälkimmäisille löytyisi kyseisistä kielistä omistautumiseen liittyviä ilmauksia kuin ”Hingabe” ja ”Devotion”.

Suomenkielen antaumus lienee kuitenkin kelvollinen ilmaus, mikäli se käsitetään asian syvällisimmässä merkityksessä, jossa inhimillinen tajunta vapautuu sisäisesti kaikista ajallisen elämän muodostamista tunnereaktioistaan ja ajatusmuodois-

taan – ts. luonnollisen mielen ehdollistumista. Kyseisen kaltaisessa antaumuksessa aistit ja mieli ovat täydellisessä rauhassa, jolloin mieli ei pyri tulkitsemaan ja värittämään havaitsemaansa tottumuksiensa puitteisiin.

KÄÄNNÖS

Olen lukenut paljon pakanallisten mestareiden ja profeettojen, samoin Vanhan ja Uuden testamentin kirjoituksia. Olen tutkinut niitä vakavasti ja ahkerasti parhaan ymmärrykseni rajoissa oppiakseni, mikä olisi paras ja korkein hyve, jonka kautta ihminen voisi yhdistyä Jumalaan ja tulla sen kuvan kaltaiseksi, joka hän oli ollessaan Jumalassa ennen olentojen luomista – silloin kun hänen ja Jumalan välillä ei vielä ollut mitään erotusta.

Käytyäni parhaan järkeni ja ymmärrykseni avulla läpi kaikki kirjoitukset, en löydä mitään muuta sellaista, joka voisi vapauttaa kaikki olennot, kuin pelkän puhtaan antaumuksen. Tämän takia herramme lausui Martalle: ”Unum est necessarium”, joka tarkoittaa: hän ken tahtoo olla selkeä ja puhdas, tarvitsee ainoastaan yhtä – joka tarkoittaa antaumusta.

Opettajat ylistävät sängen paljon rakkautta, kuten Pyhä Paavali sanoessaan: ”Mitä sitten teenkin ilman rakkautta – niin minulla ei olisi mitään.”

Itse kuitenkin nostaisin antaumuksen (irrottautuneisuuden) kaiken rakkauden yläpuolelle.

Ensinnäkin siitä syystä, että rakkauden hyvyys on siinä että se pakottaa minut rakastamaan Jumalaa. Kuitenkin on paljon arvokkaampaa, jos minä pakottaisin Jumalan itseeni kuin että minut pakotettaisiin Jumalaan. Tämä on näin, koska ikuinen autuuteni riippuu siitä, että minä ja Jumala tulemme yhdeksi: tässä asiassa Jumala voi sopivammin ja paremmin yhdistää

minut itseensä kuin minä kykenisin yhdistämään itseni Häneen.

Voin todistaa, että antaumus pakottaa Jumalaa minua kohden, koska jokainen asia lepää mieluiten omalla luonnollisella perustallaan. Jumalan luontainen perusta on ykseys ja puhtaus, jotka syntyvät antaumuksesta. Tästä syystä Jumalan on välttämättä vedettävä puoleensa antaumuksellista sydäntä.

Toisaalta ylistäisin antaumusta enemmän kuin rakkautta, koska rakkaus pakottaa minut ottamaan kaiken itseeni Jumalan tahdon mukaan, kun taas antaumus panee minut haluamaan vain ja ainoastaan Jumalaa. On paljon ylevämpää olla ottamatta itseensä mitään muuta kuin Jumalaa, kuin sietää Jumalan takia kaikkea. Sillä kärsimyksen keskellä ihminen kiinnittää yhä hieman huomiota siihen luotuun, josta hänen kärsimyksensä on kotoisin.

Antaumus on sitä vastoin vapaa kaikesta luodusta. Voin todistaa, että antaumus ei ota vastaan mitään muuta kuin Jumalan: sillä kaiken vastaan otettavan täytyy tulla otetuksi johonkin, mutta antaumus on niin lähellä ”ei mitään”, ettei mikään muu asia kuin Jumala ole tarpeeksi hieno voidakseen säilyä antaumuksen yhteydessä. Hän on niin yksinkertainen ja ylevä, että hän voi hyvin pysyä antaumuksellisessa sydämessä.

Opettajat ylistävät lisäksi nöyryyttä enemmän kuin useita muita hyveitä. Itse sijoittaisin antaumuksen kaiken nöyryyden edelle. Nöyryys voi säilyä ilman antaumusta, kun taas täydellistä antaumusta ei voi ilmetä ilman täydellistä nöyryyttä, koska täydellinen nöyryys pyrkii itsen katoamiseen – antaumus tulee sen sijaan niin lähelle tyhjyyttä, ettei sen ja tyhjyyden välillä voi enää olla mitään. Tästä syystä ei täydellistä antaumusta voi ilmetä ilman täydellistä nöyryyttä. Kaksi hyvettä on aina parempi kuin vain yksi.

Toinen syy siihen, että pidän antaumusta parempana kuin nöyryyttä, johtuu siitä, että täydellinen nöyryys taipuu itses-

sään kaiken luodun alapuolelle, ja ihminen näin luovuttaa itsensä luotuihin, kun taas antaumus säilyi itsessään. Näin olen mikään poistuminen ei voi olla yhtä ylevää kuin itsessään pysyminen.

Täydellinen antaumus ei välitä mistään eikä taivu minkään luodun alle tai ylle, koska se ei halua olla minkään ala- tai yläpuolella, vaan tarrautuu niin lujasti itseensä, ettei se etsi rakastettavaa, kärsittävää, kaltaisuutta, erilaisuutta, sitä eikä tätä, eikä mitään yhteyttä luotuihin – se tahtoo ainoastaan olla. Siinä tilassa kaikenlaiset asiat olisivat sille vain kiusaa.

Asetan antaumuksen myötätunnonkin edelle, koska myötätunto ei ole muuta kuin sitä, että ihminen sallii sydämensä liikkua ja poistuu itsestään sekaantuessaan kanssaihmistensä puutteisiin. Antaumus pysyy sitä vastoin vapaana ja liikuttomana itsessään. Lyhyesti sanoen: mikäli ottaisin huomioon kaikki hyveet, niin en voisi löytää mitään niin täysin virheetöntä ja Jumalaan johtavaa kuin mitä antaumus on.

Avicennaksi kutsuttu opettaja lausuu: ”Antaumuksellisen hengen aste on niin korkea, että kaikki hänen näkemänsä on totta, hän saa kaiken haluamansa ja kaikki hänen käskemänsä tapahtuu.

Sinun on syytä tietää varmasti, että kun vapaa henki on täydellisesti antautunut, pakottaa se Jumalan omaan olemukseensa. Jos se voisi olla ilman muotoa ja tilaa, niin se ottaisi itseensä Jumalan olemuksen. Sitä ei Jumala kuitenkaan voi luovuttaa kenellekään muulle kuin Itselleen, joten Jumala ei voi tehdä antautuneen hengen eteen enempää kuin että Hän antaa sille Itsensä.

Sellainen ihminen, joka on näin täysin antautunut, tempautuu siinä ikuiseen niin, ettei mikään tilapäinen voi enää häneen vaikuttaa, eikä hän havaitse mitään ruumiillista. Maailma on hänelle kuollut, eikä hän havaitse tai maista mitään, joka on lähtöisin maailmasta. Juuri tätä tarkoitti Pyhä Paavali sanoes-

saan: ”Minä elän, mutta en kuitenkaan elä, vaan Kristus elää minussa (Gal. 2:20).”

Voit nyt kysyä, mitä tämä antaumus sitten on, jos se kerran on itsessään noin jaloa? Sinun pitäisi tietää, että oikea antaumus ei ole muuta kuin sitä, että henki tulee kaikkien olosuhteiden suhteen – ovat ne sitten iloa, surua, kunniaa, häpeää tai nöyryytystä – yhtä liikkumattomaksi kuin suunnaton vuori vähäisessä tuulessa. Tällainen horjumaton antaumus saattaa ihmisen mitä parhaimpaan Jumalan kaltaisuuteen. Sillä että Jumala olisi Jumala, on Hän sitä Hänen horjumattoman antaumuksensa kautta, josta juontuu Hänen puhtautensa, yksinkertaisuutensa ja muuttumattomuutensa.

Joten jos ihminen haluaa tulla Jumalan kaltaiseksi – sikäli kuin luotu voi saavuttaa Jumalan kaltaisuuden – täytyy hänen olla antaumuksen tilassa. Sinun tulee tietää, että kaikesta luodusta tyhjentyneet olemiset on Jumalan täyttä olemista, ja kaikkien luotujen olemiset on Jumalasta erillään olemista.

Lisäksi sinun on syytä tietää, että Jumala on ollut ja yhä on tässä antaumuksen tilassa ennen maailmaa. Samoin tulee sinun tietää, että luodessaan maan ja taivaan kaikkine luomuksineen, vaikutti se Jumalan liikkumattomaan antaumukseen yhtä vähän kuin että Hän ei olisi luonut ainuttakaan olentoa.

Lisään vielä, että kaikki ihmisen ajallisissa puitteissa suorittamat rukoukset ja työt vaikuttavat Jumalan antaumukseen yhtä vähän kuin jos sellaisia ei missään edes tapahtuisi. Jumala ei niiden takia tule yhtään sen suopeammaksi ja myötämieliseksi ihmistä kohtaan kuin jos rukousta tai hyviä tekoja ei olisi suoritettu.

Sanon vielä, että kun Poika tahtoi tulla jumalallisesta lähteestä ihmiseksi – oli sitä ja kärsi marttyyrikuoleman – vaikutti se Jumalan horjumattomaan antaumukseen yhtä vähän kuin sel-laista ei olisi milloinkaan tapahtunut.

Nyt voit sanoa: kuulemani perusteella kaikki rukoileminen ja hyvät teot menevät hukkaan, koska Jumala ei ota niitä huomioon – ja koska kukaan ei niiden kautta voi vaikuttaa Häneen.

Kuitenkin sanotaan, että Jumala tahtoo kaikkia asioita rukoiltavan. Tässä sinun pitää olla tarkkana ja ymmärtää minua (mahdollisuuksiesi mukaan) oikein. Jumala katseli ensimmäistä kertaa (mikäli me otaksumme sellaisen tapahtuneen) kaikkia asioita sellaisina kuin ne oli luotu ja havaitsi samalla sen, milloin ja miten Hän oli ne luonut.

Hän näki myös vähäisimmän rukouksen ja hyvän työn, jota joku tulisi suorittamaan, sekä sen, minkä rukouksen ja hartauden Hänen tulisi kuulla. Hän näki, että sinä kutsut häntä huomenna innokkaasti ja anot rehellisesti – mutta Hän ei kuule näitä huomisia pyyntöjä ja rukouksia: koska Hän on ne jo omassa ikuisuudessaan kuullut ennen kuin sinusta tuli ihminen. Mikäli rukous ei kuitenkaan ole kelvollinen tai rehellinen, ei Jumala katso sitä epäonnistumiseksesi nyt, vaan Hän on ottanut sen huomioon omassa ikuisuudessaan. Näin ollen Jumala on havainnut ikuisessa olemuksessaan kaikki asiat jo ensi katseellaan eikä mistään syystä suorita mitään uudestaan, koska kaikki on jo ennakolta tapahtunutta asiaa.

Jumala pysyy aina omassa muuttumattomassa antaumuksessaan. Kuitenkin ihmisten rukoukset ja hyvät työt eivät ole menneet hukkaan, koska oikein tehneet tulevat myös oikein palkituiksi.

Filippus sanoi: ”Luoja pitää teille jo alussa antamansa asiat liikkeessä ja järjestyksessä.” Sillä Hänessä ei ole mitään menneyttä tai tulevaa. Hän on ennalta rakastanut kaikkia pyhiä jo ennen maailman olemassa oloa.

Mikäli Jumala ilmentää ajassa sitä mitä Hän on nähnyt ikuisuudessa, niin ihmiset luulevat Jumalan osoittavan uutta rakkautta heitä kohtaan. Toisaalta kun Jumala on vihastunut tai suorittaa jotakin hyvää, niin ainoastaan me muutimme – Hän

pysyy muuttumattomana samalla tavoin kuin auringon valo vahingoittaa sairasta ja on hyväksi terveelle silmälle, mutta valo itsessään pysyy kuitenkin yhtenä ja samana.

Jumala ei katso aikaan eikä Hänen näkemykseensä sisälly mitään uudistusta. Tästä puhuu myös Isodorus kirjassaan ”Parhaimmasta hyvästä:” monet ihmiset kysyvät, mitä Jumala teki ennen taivaan ja maan luomista – tai mistä Hän sai uuden ajatuksen luomakunnan luomisesta? Isodorus vastaa seuraavasti: Jumalassa ei ole milloinkaan ilmennyt uutta tahtoa, sillä vaikka on oikein sanoa, ettei luomakunta nykyisessä muodossaan syntynyt itsestään, oli se kuitenkin jo ennen maailmaa Jumalassa ja Hänen tietoisuudessaan.

Jumala ei luonut taivasta ja maat sellaisina kuin me katoavaisuuden puitteissa uskomme ne luodun, vaan koko luomakunta ovat ilmaistuna Ikuiseen Sanaan. Ihminen voi kysyä: Oliko Kristuskin muuttumattomassa antaumuksen tilassa lausueksaan: ”Minun sieluni on kuolemaan asti murheellinen?” ja oliko sellaisessa myös Maria ollessaan ristin juurella? Miten tämä kaikki voidaan liittää horjumattomaan antaumukseen?

Tässä yhteydessä sinun tulee ottaa huomioon, että opettajien puheiden mukaan jokaiseen ihmiseen sisältyy kahdenlainen ihmisuus: toinen on ulkoinen, aistillinen. Se käyttää hyväkseen viittä aistia, mutta toimii kuitenkin sielun voimilla. Toinen ihmisuus on sisäinen eli ihmisen sisäisyys. Sinun on syytä tietää, että jokainen Jumalan rakastama ihminen käyttää ulkoisen ihmisen sielun voimia ainoastaan siinä määrin, missä ulkoinen aistiminen niitä vaatii.

Sisäisyys käyttää viittä aistia ainoastaan siinä määrin, missä se itse niitä johtaa, opettaa ja missä ne sitä suojelevat. Sisäisyys vartioi niitä niin, etteivät ne täyty eläimellisyydestä, kuten monet ihmiset, jotka elävät järjettömästi lihallisten himojensa mukaan – ja joita pitäisi oikeastaan kutsua pikemminkin eläimiksi kuin ihmisiksi.

Kaikki sellaiset voimat, joita sielussa on niiden lisäksi, joita se ei luovuta viiteen aistiin, se antaa sisäiselle ihmiselle. Kun sellainen ihminen kohtaa ylevän ja jalon kohteen, niin sielu vetää sisäänsä kaikki ne voimat, jotka se on luovuttanut viiteen aistiin. Silloin tämän ihmisen sanotaan olevan aisteistaan vapaa tai transsitilassa, koska hänen tietoisuutensa on käsittämätön kuva tai kuvaton käsitys.

Tietäkää Jumalan vaativan, että jokainen henkinen ihminen rakastaa Häntä kaikin sielun voimin. Tästä syystä Hän lausui: ”Rakasta Jumalaasi koko sydäimestäsi.” On kuitenkin ihmisiä, jotka tuhlaavat sielun voimat täysin ulkoiseen ihmisyhteeseen. He ovat ihmisiä, jotka suuntaavat koko tajuntansa ja ajattelunsa katoaviin asioihin eivätkä tiedä sisäisestä ihmisyudesta mitään.

Aivan samoin kuin hyvä ihminen toisinaan ryöstää ulkoisen ihmisen kaikki sielun voimat suorittaakseen jonkin ylevän tehtävän, samoin myös eläimelliset ihmiset ryöstävät sisäisen ihmisyuden kaikki sielun voimat ja käyttävät ne ulkoisen ihmisen hyväksi.

Sinun tulee tietää, että ulkoinen ihminen voi olla aktiivinen silloin, kun sisäinen pysyy sellaisesta täysin vapautuneena ja liikkumattomana. Kristuksessakin oli ulkoinen ja sisäinen ihmisyys, samoin Neitsyt Mariassa ja kaiken, minkä Kristus ja Maria esittivät ulkoisista asioista, he tekivät käyttäen ulkoista ihmisyttä. Samalla kuitenkin sisäinen ihminen pysyi horjumattomassa antaumuksen tilassa.

Ottakaamme esimerkki: ovi avautuu saranan varassa. Vertaan oven ulkoreunaa ulkoiseen ihmiseen ja saranaa sisäiseen. Kun ovi avautuu ja sulkeutuu, niin ulkoinen puoli liikkuu edestakaisin, mutta sarana pysyy silti liikkumattomana paikallaan eikä siten muutu vähäisimmässäkään määrässä. Näin on myös sisäisen ja ulkoisen ihmisen laita.

Nyt kysyn: ”Mikä on puhtaan antaumuksen tehtävä? Vastaan siihen, ettei se ole ”sitä tai tätä.” Korkeimmillaan se lepää täydellisessä ei-missään, missä Jumala voi suorittaa kaikki toimensa. Jumala ei voi kaiken tahtonsa kautta vaikuttaa kaikissa sydämissä, sillä vaikka Hän on kaikkivaltias, voi Hän vaikuttaa siellä, mistä Hän löytää valmiuden tai valtuudet.

Jumala vaikuttaa ihmiseen eri tavalla kuin kiveen. Luonto tarjoaa tästä esimerkin. Jos lämmitetään leivinuuni ja pannaan sinne kaurasta, ohrasta, rukiista ja vehnästä leivottua taikinaa, niin sama uunin lämpö kohdistuu niihin jokaiseen, mutta se ei vaikuta kaikkiin samalla tavalla. Yhdestä tulee kauniin ruskea, toinen jää raa’aksi, kolmas vielä raaemmaksi. Tämä ei ole lämmön syytä, vaan johtuu leipien erilaatuisesta materiaalista.

Samaan tapaan Jumalakaan ei vaikuta yhtä hyvin kaikkiin sydämiin. Jumala vaikuttaa ainoastaan silloin, kun Hän havaitsee niissä valmiutta ja vastaanottavuutta. Niissä sydämissä, jotka sisältävät ”sitä tai tätä”, on jotakin, joka estää Jumalan korkeimman vaikutuksen. Mikäli sydän olisi valmis kaikkein korkeimpaan, täytyisi sen olla täydessä tyhjyyden tilassa, mihin syntyy suurin mahdollisuus, jonka Jumala voi antaa.

Ottakaamme esimerkki luonnosta: jos haluaisin kirjoittaa valkoiselle taululle, niin mikä hyvänsä jo tauluun kirjoitettu – kuinka tahansa ylevä – voi estää minua kirjoittamasta. Mikäli kuitenkin haluan kirjoittaa, pitää minun pyyhkiä pois kaikki taululla oleva, jolloin taulu kelpaa hyvin kirjoittamiseeni, koska siinä ei enää ole mitään.

Näin käy myös silloin, kun Jumala tahtoo kirjoittaa sydämeen kaikkein korkeinta: sydäimestä täytyy silloin olla pois kaikki sellainen, jota kutsutaan ”siksi tai täksi.” Vasta silloin sydän on antaumuksen tilassa, ja siihen Jumala voi vaikuttaa kaikkein korkeimmalla tavalla ja tahdolla. Antaumuksellisen sydämen tehtävä ei ole ”sitä tai tätä.”

Kysyn nyt: millainen on antaumuksellisen sydämen rukous? Vastaus: antaumus ja puhtaus eivät voi pyytää mitään, koska jos joku rukoilee, niin hän pyytää Jumalaa antamaan hänelle jotakin tai ottamaan häneltä jotakin pois. Antaumuksellinen sydän ei kuitenkaan kaipaa mitään eikä siinä liioin enää ole mitään sellaista, josta se haluaisi vapautua. Sydän on vapautunut kaikista pyyteistä ja tahtoo ainoastaan olla yhtä Jumalan kanssa.

Tästä voidaan lainata Dionysiuksen kommenttia Pyhän Paavalin puheesta: ”On monia, jotka kaikki juoksevat kruunun perässä, mutta sen saavuttaa ainoastaan yksi.” Kaikki sielun voimat juoksevat kruunua havitellen, mutta se tulee ainoastaan ydinolemuksen osaksi. Dionysius lisää tähän: Juoksu tarkoittaa ainoastaan pois kääntymistä kaikesta luodusta ja yhdistymistä luomattomaan.

Kun sielu sitten päätyy tähän, niin se kadottaa nimensä ja vetää Jumalan itseensä – mitätöiden itsensä kuten aurinko nouslessaan mitätöi aamuhämärän. Mikään muu kuin puhdas antaumus ei voi saattaa ihmistä tähän tilaan.

Tähän asiaan sopii myös Pyhän Augustinuksen lausuma: sielulle avautuu salainen portti jumalalliseen luontoon, jossa sen kaikki asiat tulevat tyhjiksi. Täällä maailmassa tuo portti ei tarkoita muuta kuin puhdasta antaumusta. Kun antaumus sitten saavuttaa korkeimman tilansa, tulee sielu tietämättömäksi tajuttavasta, rakkaudettomaksi rakastamisesta ja pimeäksi valon suhteen.

Voimme ottaa huomioon erään opettajan lausuman: autuaita ovat köyhät hengessä, jotka ovat jättäneet kaikki asiat Jumalalle sellaisina kuin ne Hänessä olivat ennen meidän olemassaoloamme. Me voimme huomata Jumalan asuvan mieluummin antaumuksellisessa sydämessä kuin kaikissa muissa siitä – jos kysyt minulta, mitä Jumala hakee kaikista asioista – niin vastaan (Siirak 24:11) Viisauden Kirjan sanoin: ”Rauhaa Minä et-

sin kaikessa.” Sillä missään muualla kuin antaumuksellisessa sydämessä ei ole täydellistä rauhan tilaa.

Tämän takia kukaan ihminen ei voi muulla tavoin tulla jumalallisen vuodatuksen kohteeksi kuin yhdentymällä Jumalaan. Siinä määrin kuin ihminen on yhtä Jumalan kanssa, on hän myös vastaanottavainen jumalalliselle virtaukselle. Silloin kaikki kuvat rikkoutuvat ja te yhdistytte muodottomaan olemukseen. Silloin Jumalan lohtu on suuri, ja siksi Hän ei tarjoutu kenellekään muulle kuin sellaiselle, joka halveksii lihallista lohtua.

Joten kuulkaa te kaikki järkevät ihmiset: ei ole iloisempaa kuin hän, joka on suurimman antaumuksen tilassa. Ei voi olla mitään psyykkistä tai lihallista nautintoa ilman henkistä vahinkoa. Joten jos joku väärällä tavalla rakastaa lihaa, hän kerjää kuolemaa, mutta jos rakastaa oikealla tavoin henkeä, niin hän perii ikuisen elämän hengessä.

Mitä kauemmaksi ihminen pakenee luodusta, sitä lähemmäksi häntä Luoja tulee. Antaumus on tässä kaikkein paras tapa, koska se puhdistaa sielun ja tietoisuuden sekä sytyttää sydämen, herättää hengen, vahvistaa tahtoa, kulta hyveet, opettaa tuntemaan Jumalan, erottaa luoduista sekä yhdistää lopulta sielun Jumalaan.

Rakkaus ilman Jumalaa on kuin vesi tulella, mutta Häneen yhdistyneenä rakkaus on kuin hunajakenko hunajan kera. Joten huomatkaa te kaikki järjelliset! Nopein juhta, joka voisi kantaa teidät täydellisyyteen, on kärsimys, koska kukaan muu ei nauti ikuisesta autuudesta enempää kuin Kristuksen rinnalla suurimman kärsimyksen alla oleva.

Ei ole olemassa kärsimystä katkerampaa kalkkia eikä hunajaisempaa kuin kestäetty kärsimys. Mikään ei ihmisten silmissä turmele kehoa ihmisten niin kuin kärsimys, mutta mikään ei kirkasta sielua Jumalan edessä yhtä hyvin kuin kärsimyksen kestäminen.

Varmin perusta tälle täydellisyydelle on nöyryys. Sillä sen ihmisen henki, jonka luonto täällä matelee kaikkein alimpana, lentää Jumalallisen Lähteen korkeuksiin: koska ilo tuottaa kärsimystä ja kärsimys iloa.

Joka tahtoo tulla täydellisen antaumuksen tilaan, hän pyrkii täydelliseen nöyryyteen. Silloin hän lähestyy Jumalallista Lähettä.

Että tämä kaikki toteutuisi meissä, auttakoon siinä meitä suurin antaumus, joka on Jumala itse!

Amen

Käännös saksasta

Kalervo Mielty, tammikuu 2018

